

ประวัติศาสตร์ที่ซ่อนเร้นของข้อที่สี่สิบ - หมายเลขสิบเก้า

วิบัติประการที่สอง - ภาคที่หก

Jeff Pippenger

2026-07-20

พระธรรมดาเนียลและวิวรณ์เกี่ยวเนื่องซึ่งกันและกัน กล่าวคือ เมื่อนำมารวมกันแล้วจึงครบถ้วนสมบูรณ์

“ในพระธรรมวิวรณ์ บรรดาหนังสือทั้งหลายของพระคัมภีร์มาบรรจบกันและสิ้นสุดลง
ที่นี่คือส่วนเติมเต็มของพระธรรมดาเนียล” กิจการของอัครทูต, 585.

ราชอาณาจักรทั้งหลายแห่งคำพยากรณ์ในพระคัมภีร์ควรเป็นจุดมุ่งสนใจของผู้ศึกษาคำพยากรณ์
เพราะในสิ่งเหล่านั้นเอง ประวัติศาสตร์ภายนอกของยุคสุดท้ายได้ถูกนำเสนอไว้เป็นสำคัญ

“การเรียนรู้สาเหตุทั้งหลายที่กำกับการขึ้นและการล่มสลายของราชอาณาจักรทั้งหลาย
ในแสงสว่างแห่งพระวจนะของพระเจ้านั้น ดีกว่ายิ่งนัก ให้เยาวชนศึกษาบันทึกเหล่านี้ และเห็นว่าความรุ่งเรือง
อันแท้จริงของประชาชาติทั้งหลายนั้นได้ผูกพันอยู่กับการยอมรับหลักการอันทรงเป็นของพระเจ้า
ให้เขาศึกษาประวัติศาสตร์ของขบวนการปฏิรูปครั้งยิ่งใหญ่ทั้งหลาย
และเห็นว่าบ่อยครั้งเพียงใดที่หลักการเหล่านี้ แม้จะถูกดูหมิ่นและเกลียดชัง
ทั้งผู้สนับสนุนของหลักการเหล่านั้นถูกนำไปสู่คุกมืดและแท่นประหาร
ก็ยังได้มีชัยผ่านการเสียสละเหล่านั้นเอง” Education, 238.

ประวัติศาสตร์อันศักดิ์สิทธิ์ ไม่ว่าจะเป็น “ขบวนการปฏิรูปครั้งยิ่งใหญ่” หรือ
“ความรุ่งเรืองและการล่มสลายของราชอาณาจักรทั้งหลาย”

ประวัติศาสตร์อันศักดิ์สิทธิ์เป็นเรื่องแห่งความเป็นความตายในพระวจนะของพระเจ้า เปาโลได้บันทึกไว้ใน 2
เธสะโลนิกา บทที่สอง ว่า บรรดาผู้ที่ไม่รักความจริง และภายหลังจึงได้รับความลุ่มหลงอย่างแรงกล้า
ก็เป็นเช่นนั้นเพราะพวกเขาได้เลือกที่จะปฏิเสธข่าวสารที่เปาโลได้ระบุไว้ในพระธรรมตอนนั้น
พระธรรมตอนนั้นชี้ให้เห็นถึงความสัมพันธ์ระหว่างโรมนอกศาสนากับโรมของสันตะปาปา
ซึ่งความสัมพันธ์เดียวกันกับของเปอร์กามัสและธียาทิรา
และยังเป็นความสัมพันธ์เดียวกันกับของเฮลิกและดินเหนียว
ตลอดจนความสัมพันธ์ระหว่างพญานาคกับอำนาจสันตะปาปา
การขึ้นมาของโรมของสันตะปาปาซึ่งธียาทิราเป็นภาพแทน
และการล่มสลายของโรมนอกศาสนาซึ่งเปอร์กามัสเป็นภาพแทน
เป็นความจริงที่บรรดาผู้ซึ่งได้รับความลุ่มหลงอย่างแรงกล้าชิงชัง

ในประวัติศาสตร์ของขบวนการมิลเลอร์ไรต์

ข้อโต้แย้งระหว่างพวกมิลเลอร์ไรต์กับพวกโปรเตสแตนต์ซึ่งปรากฏอยู่ในแผนภูมิบุกเบิกปี 1843 นั้น
ว่าด้วยคำถามว่า อำนาจทางประวัติศาสตร์ใดที่ถูกกล่าวถึงว่าเป็น “คนปล้นชิงแห่งชนชาติของเจ้า”
ในข้อสี่สิบของดาเนียลบทที่สิบเอ็ด

คนปล้นชิงนั้นคือการผงาดขึ้นของโรมันนอกศาสนาตามที่พวกมิลเลอร์ไรต์ยืนยัน
หรือคือการล่มสลายของพวกเชลูดตามตามที่พวกโปรเตสแตนต์อ้าง?

“ทุกประชาชาติที่ได้ก้าวขึ้นมาสู่เวทีแห่งการกระทำ
ได้รับอนุญาตให้ครอบครองตำแหน่งของตนบนแผ่นดินโลก
เพื่อให้เป็นที่ประจักษ์ว่าประชาชาตินั้นจะทำให้พระประสงค์ของ ‘ผู้เผ่าดูและองค์บริสุทธิ์’ สำเร็จหรือไม่

คำพยากรณ์ได้ติดตามการรุ่งเรืองขึ้นและการล่มสลายของมหาอาณาจักรทั้งหลายของโลก—บาบิโลน มีเดีย-เปอร์เซีย กรีก และโรม สำหรับแต่ละอาณาจักรเหล่านี้ ก็เช่นเดียวกับชนชาติที่มีอำนาจน้อยกว่า ประวัติศาสตร์ได้ซ้ำรอยเดิม แต่ละอาณาจักรมีช่วงเวลาแห่งการทดสอบของตน แต่ละอาณาจักรล่มเหลว ศักดิ์ศรีของตนเลื่อนหาย อำนาจของตนสูญสิ้น และตำแหน่งของตนถูกผู้อื่นเข้าครอบครอง....”

“จากการรุ่งเรืองและล่มสลายของบรรดาประชาชาติ

ดังที่ได้ทรงสำแดงไว้อย่างแจ่มแจ้งในหน้าพระคัมภีร์อันบริสุทธิ์

พวกเขาจำเป็นต้องเรียนรู้ว่าศักดิ์ศรีภายนอกและความรุ่งเรืองฝ่ายโลกเพียงอย่างเดียวนั้นไร้ค่าเพียงใด บาบิโลน พร้อมด้วยอำนาจทั้งสิ้นและความโอ้อวดระการของมัน ซึ่งโลกของเราไม่เคยได้เห็นสิ่งใดเสมอเหมือนอีกเลยนับแต่นั้นมา—อำนาจและความโอ้อวดระการซึ่งในสายตาของผู้คนในสมัยนั้นดูมั่นคงและยังยืนยืนนัก—ได้สูญสิ้นไปอย่างสิ้นเชิงเพียงไร! ดังเช่น ‘ดอกหญ้า’ มันก็พินาศไปแล้ว เช่นนั้นแหละ ทุกสิ่งที่มีได้มีพระเจ้าเป็นรากฐานก็ย่อมพินาศไป มีเพียงสิ่งที่ผูกพันอยู่กับพระประสงค์ของพระองค์และสำแดงพระลักษณะของพระองค์เท่านั้นที่สามารถดำรงอยู่ได้

หลักการของพระองค์เท่านั้นคือสิ่งมั่นคงถาวรเพียงอย่างเดียวที่โลกรู้จัก” Education, 177, 184.

ประวัติศาสตร์ตามพระคัมภีร์คือภาพนิมิตซึ่งชาโลมอนกล่าวว่า หากขาดเสียแล้วก็ย่อมพินาศ พวกมิลเลอไรต์ได้ตระหนักและประกาศช่วงเวลาหนึ่งร้อยห้าสิบปีซึ่งถูกแทนไว้ว่าเป็น “ห้าเดือน” ในวิวรณ์ บทที่ 9 ข้อ 5 และ 10 แต่พวกเขามิได้ขุดค้นลึกลงไป ในประวัติศาสตร์ที่ถูกแทนไว้ในวิวรณ์ บทที่ 9 พวกเขาระบุ “ห้าเดือน” ในข้อ 10 ได้อย่างถูกต้อง แต่เห็นได้ชัดว่าพวกเขาคิดว่า เพราะทั้งข้อ 5 และข้อ 10 ต่างมีข้อความว่า “ห้าเดือน” เช่นเดียวกัน

จึงเป็นเพียงการเน้นย้ำถึงคำพยากรณ์เรื่องการทรمانซึ่งถูกแทนไว้ในทั้งสองข้อนั้น

บัดนี้สามารถแสดงให้เห็นได้โดยง่ายว่า เมื่อข้อ 5 กล่าวถึง “ห้าเดือน” นั้น

ย่อมหมายถึงหนึ่งร้อยห้าสิบปีซึ่งเริ่มต้นเมื่อโมฮัมหมัดสิ้นชีวิตในปี ค.ศ. 632 และสิ้นสุดลงในปี ค.ศ. 782

ด้วยการทำให้อัคมรหลีไอรันแห่งจักรวรรดิไบแซนไทน์ หรือจักรวรรดิโรมันตะวันออก ต้องอับยสอตลุ

บรรดาผู้บุกเบิกนั้นถูกต้องในการประยุกต์ใช้ข้อสิบกับยุทธการแห่งนีโคมีเดียเมื่อวันที่ 27 กรกฎาคม ค.ศ.

1299 ว่าเป็นจุดเริ่มต้นของระยะเวลาหนึ่งร้อยห้าสิบปี

ซึ่งสิ้นสุดลงด้วยการทำให้คอนสแตนตินองค์สุดท้ายผู้ทรงครองราชย์ในคอนสแตนติโนเปิลต้องอับยสเมื่อวันที่

27 กรกฎาคม ค.ศ. 1449 ที่ละบรรทัดต่อบรรทัด ระยะเวลาหนึ่งร้อยห้าสิบปีนี้ระบุถึงอิสลามทั่วโลก

ดังที่เป็นตัวแทนโดยทั้งวิบัติประการที่หนึ่ง คืออิสลามแห่งอาระเบีย และวิบัติประการที่สอง คืออิสลามแห่งตุรกี

อิสลามที่ทำให้ทั้งจักรพรรดิและจักรพรรดินีต้องอับยสรวมนั้น

ระบุถึงอิสลามทั่วโลกในการพิชิตอาณาจักรหนึ่งซึ่งประกอบด้วยหญิงคนหนึ่ง อันมีไอรันเป็นตัวแทน

และชายคนหนึ่งอันมีคอนสแตนตินองค์สุดท้ายเป็นตัวแทน

ภายในช่วงหนึ่งร้อยห้าสิบปีซึ่งสิ้นสุดลงด้วยการทำให้อิรินต้องอับยสนั้น

อิสลามแห่งอาระเบียได้เข้ายึดครองบริเวณหรือดินแดนของไบแซนไทน์

ทำให้อิรินตกอยู่ในสภาพอันอับยสถึงกับถูกบังคับให้ส่งบรรณาการเป็นเวลาสามปี

พร้อมทั้งการกดขี่เรียกเอาสิ่งอื่น ๆ อีก เมื่อการทำให้คอนสแตนตินองค์สุดท้ายต้องอับยสเกิดขึ้น เหตุการณ์นั้น

ได้เป็นเครื่องหมายเริ่มต้นของช่วงเวลาสี่ปีซึ่งสิ้นสุดลงด้วยการล้อมโจมตีและการโค่นล้มราชธานีแห่งโรมตะวันออก

ออก ในทั้งสองกรณี ล้วนเป็นอิสลาม—อิสลามอาหรับสำหรับอิริน

และอิสลามตุรกีสำหรับคอนสแตนตินองค์สุดท้าย ในยุคสุดท้าย อิสลามทั่วโลกตามที่เป็นตัวแทนโดยพยานสอง

ปากแห่งอิสลามอาหรับและอิสลามตุรกีซึ่งปรากฏไว้ในวิบัติประการที่หนึ่งและประการที่สอง

จะเข้ายึดเอาดินแดนก่อน แล้วจึงเข้ายึดราชธานี

ภาวะทางการเมืองในยุคสุดท้ายซึ่งคอนสแตนตินแห่งโรมตะวันออกเป็นสัญลักษณ์แทนนั้น

ได้สมรสเชิงสัญลักษณ์กับภวาทศาสตร์ในยุคลุดวิกซึ่งอีรินแห่งโรมตะวันออกเป็นสัญลักษณ์แทน
ข้าพเจ้าใช้คำว่า ภวาทศาสตร์เมือง และภวาทศาสตร์ เพื่อกล่าวให้ครอบคลุมว่า
สัญลักษณ์แห่งรูปสัตว์ร้ายนั้นเกิดขึ้นก่อนในสหรัฐอเมริกา และต่อมาในโลก
รูปสัตว์ร้ายคือการสมรสเชิงสัญลักษณ์ของคอนสแตนตินและอีริน
ผู้ซึ่งทั้งสองต่างถูกทำให้อัปยศโดยการสูญเสียดินแดนและราชธานีของตนแก่อิสลาม

การสมรสของทั้งสองถูกระบุให้เห็นได้โดยการเทียบเคียงประวัติศาสตร์ทั้งสองสาย
และได้ถูกแสดงเป็นแบบอย่างไว้โดยการสมรสระหว่างคอนสแตนตินกับลิซิเนียสในปี 313
เมื่อมีการประกาศใช้กฎหมายแห่งมิลาน และคริสตจักรเชิงสัญลักษณ์แห่งสเมอร์นาได้สิ้นสุดลง
และคริสตจักรเชิงสัญลักษณ์แห่งเปอร์กามอสได้เริ่มต้นขึ้น
บรรดาผู้ซึ่งเปาโลระบุว่าได้รับความลุ่มหลงอย่างแรงกล้า
ปฏิเสธที่จะมองเห็นข่าวสารคำเตือนของเปาโลซึ่งรวมถึงการละทิ้งความเชื่อ ก่อนที่คนแห่งบาปจะถูกสำแดง
การละทิ้งความเชื่อเกิดขึ้นในประวัติศาสตร์ของเปอร์กามอส และคนแห่งบาปได้ถูกสำแดงในปี 538
แล้วคริสตจักรแห่งธยาทิราจึงได้เริ่มต้นขึ้น

อย่าให้ผู้ใดลบล้างท่านด้วยวิธีใด ๆ เลย เพราะว่ามันจะไม่มาถึง เว้นแต่จะเกิดการละทิ้งความเชื่อขึ้นก่อน
และมนุษย์แห่งบาป ผู้เป็นบุตรแห่งความพินาศ จะถูกสำแดงออกมา
คือผู้ที่ต่อต้านและยกตนขึ้นเหนือสิ่งสารพัดที่ได้ชื่อว่าเป็นพระเจ้า หรือที่มนุษย์กราบไหว้บูชา
จนถึงกับนั่งในพระวิหารของพระเจ้า แสดงตนว่าตนเองเป็นพระเจ้า 2 เธสะโลนิกา 2:3, 4

ประวัติศาสตร์ของโรมตะวันออกเป็นพยานสองประการต่อความจริงเชิงพยากรณ์
ซึ่งยังได้รับการสำแดงไว้ในความสัมพันธ์เชิงสัญลักษณ์ระหว่างโรมตะวันออกกับโรมตะวันตกด้วย
ในความสัมพันธ์นั้น โรมตะวันตกคือคริสตจักร และโรมตะวันออกคือรัฐ
โรมเป็นการผสมผสานระหว่างคริสตจักรกับรัฐ ดังที่ทรงแทนไว้ด้วยเหล็กและดินเหนียวในพระธรรมดาเนียล
บทที่สอง

เหตุผลประการหนึ่งที่สามารถเห็นได้อย่างหนักแน่นว่า ในวาระสุดท้าย
อิสลามทั่วโลกจะเข้าสู่กับอำนาจหนึ่งซึ่งถูกพรรณนาไว้ว่าเป็นการผสมผสานระหว่างคริสตจักรกับรัฐ
และยึดเอาดินแดนกับนครหลวงของอำนาจนั้นไว้
ก็คือมีพยานอีกสองประการจากประวัติศาสตร์อันศักดิ์สิทธิ์ของวิโรจน์บทที่เก้าคอยยืนยันอยู่
ออสมันพิชิตดินแดนของนิโคมีเดียเมื่อวันที่ 27 กรกฎาคม ค.ศ. 1299 และต่อมาอีกสองปี
เขาก็พิชิตดินแดนของไนเซียในปี ค.ศ. 1301 บุตรชายของเขาพิชิตเมืองหลวงของไนเซียในปี ค.ศ. 1331
และบุตรชายคนเดิมนั้นก็พิชิตเมืองหลวงของนิโคมีเดียหลังจากการล้อมเมืองสี่ปีซึ่งสิ้นสุดลงในปี ค.ศ. 1337
บรรดาผู้บุกเบิกได้กำหนดวันที่ 27 กรกฎาคม ค.ศ. 1299 ไว้กับออสมัน แต่ไม่เคยมองไปยังสงครามครั้งถัดไป
คือสงครามแห่งไนเซีย ในฐานะก้าวที่สองทางประวัติศาสตร์ของการสถาปนาจักรวรรดิออตโตมัน วันที่ 27
กรกฎาคม ค.ศ. 1299 เป็นก้าวแรกในหลายก้าวที่จะนำไปสู่กฎหมายวันอาทิตย์
สองก้าวแรกของอิสลามตุรกีได้ระบุจุดเริ่มต้นของคำพยากรณ์บทหนึ่งซึ่งสิ้นสุดลงในปี ค.ศ. 1449
แล้วต่อมาอีกครั้งในปี ค.ศ. 1840 แล้วอีกครั้งในเหตุการณ์ 9/11 และแล้วอีกครั้งในวันที่ 31 ธันวาคม ค.ศ.
2023

ก้าวแรกในสองก้าวนั้นไม่เพียงแต่เป็นจุดเริ่มต้นของหนึ่งร้อยห้าสิบปีเท่านั้น
หากยังเป็นจุดเริ่มต้นของสามสิบแปดปีด้วย มันเริ่มต้นเมื่อออสมันเข้ายึดดินแดนนิโคมีเดีย
และสิ้นสุดลงสามสิบแปดปีต่อมา เมื่อบุตรของออสมันเข้ายึดนครหลวงของนิโคมีเดียภายหลังการล้อมอยู่สี่ปีใน
ค.ศ. 1337 จำนวนสามสิบแปดเป็นสัญลักษณ์ของ "การลุกขึ้น"

และก้าวแรกทีออสมันเข้ายึดดินแดนนั้นเป็นเครื่องหมายแห่งการลุกขึ้นของอิสลามตุรกี
ในก้าวแรกซึ่งกินเวลาสามสิบแปดปีนั้น การล้อม “สปี” เป็นเครื่องหมายบ่งชี้ถึงบทอาสน
ในก้าวสุดท้ายของหนึ่งร้อยห้าสิบปีนั้น การทำให้อัปยศได้ถูกนำมา และอีกสี่ปีต่อมา ใน ค.ศ. 1453
นครหลวงของโรมตะวันออกก็ถูกยึดครอง.

ไม่ว่าจะเป็นออตโตมันเติร์กในปี 1453 หรือบุตรของออสมานผู้ยึดทั้งนิโคมีเดียในปี 1337 และในเอเชียในปี
1331 ในทั้งสามกรณี

เมืองหลวงแต่ละแห่งล้วนเคยทำหน้าที่เป็นเมืองหลวงของโรมตะวันออกในช่วงหนึ่งของประวัติศาสตร์
ทั้งสามแนวระบุงถึงการพิชิตโรมตะวันออก

แต่ละแนวทั้งสามนี้ชี้ให้เห็นว่าอิสลามพิชิตดินแดนของโรมตะวันออกก่อน

แล้วหลังจากนั้นจึงพิชิตเมืองหลวงของโรมตะวันออก

ชื่อของเมืองหลวงทั้งสามแห่งนั้นเป็นชื่อเดียวกันกับชื่อของดินแดน

แต่ละแนวทั้งสามมีบุคคลสำคัญทางประวัติศาสตร์ที่เป็นอัลฟาและโอเมกาอย่างจำเพาะของตน

ขณะเดียวกันที่ระบุถึงความสัมพันธ์ระหว่างคริสตจักรกับรัฐ

พร้อมกับการทำให้อัปยศโดยอิสลามต่อทั้งจักรพรรดิและจักรพรรดินี

ความอัปยศตามคำพยากรณ์นั้นได้เชื่อมโยงแนวเหล่านั้นเข้ากับโรมตะวันตก

ซึ่งก็ถูกทำให้อัปยศเช่นกันโดยคอนสแตนตินมหาราช

เมื่อพระองค์ทรงเลือกกรุงคอนสแตนติโนเปิลเหนือกรุงโรมในปี 330

ความอัปยศครั้งสุดท้ายของโรมตะวันตกมาถึงในปี 476 พร้อมกับจักรพรรดิองค์สุดท้าย

และจากนั้นก็ยังคงเสื่อมถอยลงอย่างรวดเร็วต่อไป

โรมตะวันตก เมื่อสัมพันธ์กับโรมตะวันออกแล้ว คือคริสตจักร; ส่วนตะวันออกคือรัฐ การถล่มลงเริ่มขึ้นใน ค.ศ.
330 แล้วต่อมามีการถล่มลงอีกใน ค.ศ. 476 และต่อมาใน ค.ศ. 782 และแล้วอีกครั้งใน ค.ศ. 1449
เส้นทางแห่งการถล่มลงซึ่งเริ่มต้นด้วยการแบ่งแยกของอาณาจักร ตามมาด้วยใน ค.ศ. 476
ด้วยความอัปยศจากการสูญเสียจักรพรรดิ และด้วยเหตุนี้จึงสูญเสียจักรวรรดิ
แล้วต่อมาก็มีอิสลามนำความอัปยศมาสู่ดินแดนแห่งตะวันออกก่อนใน ค.ศ. 782
และจากนั้นมาสู่เมืองหลวงแห่งตะวันออกใน ค.ศ. 1453.

อิสลามในคำพยากรณ์แห่งพระคัมภีร์ทำให้เส้นสายของทั้งโรมตะวันออกและโรมตะวันตกปรากฏชัด

และความสว่างที่อิสลามกำลังก่อให้เกิดขึ้นในปัจจุบันนั้นสอดคล้องกับ

แต่ไกลยิ่งกว่าความสว่างพื้นฐานที่อิสลามเคยเป็นสำหรับบรรพชนผู้บุกเบิกฝ่ายมิลเลอไรต์

การทดสอบซึ่งได้เริ่มขึ้นในปี 2024 ด้วยคำถามว่าใครคือ ‘โจรแห่งชนชาติของท่านผู้สถาปนาอิมิตัน’

เป็นอัลฟาของช่วงเวลาแห่งการทดสอบ และบัดนี้ ณ ตอนปลายของช่วงเวลาแห่งการทดสอบ ความสว่างจากเรื่อ
งอิสลามในพระธรรมวิวรณ์บทที่เก้าได้เพิ่มเติมพยานหลักฐานเกี่ยวกับโรมตะวันตกและโรมตะวันออกซึ่งไม่เคย
ได้รับการพิจารณามาก่อนเลยจนกระทั่งในวาระสุดท้ายปัจจุบันนี้

แนวคำพยากรณ์ของอิสลามซึ่งแสดงไว้ในบทที่เก้าถึงบทที่สิบเอ็ด

นำแนวประวัติศาสตร์ซึ่งปรากฏอยู่ในข้อที่สิบถึงข้อที่สิบหกของดาเนียลบทที่สิบเอ็ดมารวมเข้าด้วยกัน

โดยจัดเตรียมคำพยานที่เชื่อมโยงกับแนวต่าง ๆ ที่ได้กล่าวถึงแล้วในบทความเหล่านี้

แต่ภายในภาพประกอบเชิงพยากรณ์ของการรุกรานของอิสลามนั้น

มีทั้งการรุกรานของขบวนการมิลเลอไรต์และขบวนการของคนหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พันรวมอยู่ด้วย ช่วงเวลาสองช่วง

ช่วงละสี่ปี ซึ่งถูกกำหนดไว้อย่างมั่นคงภายในและในฐานะส่วนหนึ่งของคำพยากรณ์เรื่องเวลาในวิวรณ์บทที่เก้า

เป็นพยานยืนยันถึงสี่ปีตั้งแต่ ค.ศ. 1840 ถึง ค.ศ. 1844 ในปี ค.ศ. 1844 เวลาตามคำพยากรณ์ไม่มีอีกต่อไป

ดังนั้นช่วงเวลาเชิงสัญลักษณ์สี่ปีจึงถูกกำหนดความหมายโดยลักษณะเชิงพยากรณ์ของมัน มิใช่โดยเวลา

ช่วงสี่ปีช่วงแรกระบุถึงการที่อิสลามพิชิตนิโคมีเดีย อติตราซธานีโรมันตะวันออก ในปี ค.ศ. 1337

สามสิบแปดปีหลังจากที่บิดาของเขาพิชิตดินแดนนั้น

ส่วนสี่ปีช่วงที่สองระบุถึงการทำให้ผู้ปกครองฝ่ายการเมืองและฝ่ายศาสนาของโรมันตะวันออกต้องอภัยในปี ค.ศ. 1449 ซึ่งเกิดขึ้นโดยอิสลาม และสี่ปีช่วงที่สามระบุถึงการสำแดงอันรุ่งโรจน์แห่งอุทยานภาพของพระเจ้า เมื่อกษัตริย์ผู้ทรงกระทำให้แผ่นดินโลกสว่างไสวด้วยสง่าราศีของท่านได้เสด็จลงมาในวันที่ 11 สิงหาคม ค.ศ. 1840

ประวัติศาสตร์ของขบวนการมิลเลอไรต์แห่งกษัตริย์องค์ที่หนึ่งและองค์ที่สองสอดคล้องกับประวัติศาสตร์ของกษัตริย์องค์ที่สามในระหว่างการประชุมตราคนหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พันคนนั้น

งานประชุมตราชั้นสุดท้ายนั้นคือการลบมลทินแห่งบาปออกไป

เป็นการพินิจกันระหว่างพระลักษณะแห่งพระเจ้ากับความเป็นมนุษย์

และเกิดขึ้นท่ามกลางสงครามที่อิสลามกำลังก่อขึ้น

และเขาได้เปิดบ่อเหวไว้กันบึงนั้น; และมีควันพลุ่งขึ้นมาจากบ่อเหวนั้น ดุจควันจากเตาเผาใหญ่;

และดวงอาทิตย์กับอากาศก็มืดมัวไปเพราะควันจากบ่อเหวนั้น

และจากควันนั้นมีฝูงตั๊กแตนออกมาสู่แผ่นดินโลก; และมันทั้งหลายได้รับอำนาจ

ดังที่แมงป่องแห่งแผ่นดินโลกมีอำนาจ และมีบัญชาแก่พวกมันว่า

อย่าได้ทำอันตรายแก่หญ้าแห่งแผ่นดินโลก หรือสิ่งเขียวสดใด ๆ หรือบรรดาต้นไม้ใด ๆ เลย;

แต่ให้ทำอันตรายเฉพาะแก่มนุษย์เหล่านั้นซึ่งไม่มีตราประทับของพระเจ้าอยู่ที่หน้าผากของตน วิวรณ์

9:2-4

ความสำเร็จครบถ้วนสมบูรณ์ของคำพยากรณ์ทุกประการอยู่ในวาระสุดท้าย

ดังนั้นข้อความตอนนี้จะกำลังชี้ให้เห็นถึงการประชุมตราของคณาจารย์สี่หมื่นสี่พันคน คำพยากรณ์เรื่องอิสลามในวิวรณ์บทที่เก้าให้กุญแจทางประวัติศาสตร์เพื่อนำภาพประกอบที่สมบูรณ์ที่สุดแห่งอำนาจซึ่งสถาปนาในมิตินั้นมาประกอบเข้าด้วยกันในประวัติศาสตร์ที่ถึงจุดสุดยอดเมื่อวันที่ 11 สิงหาคม ค.ศ. 1840

เมื่ออิสลามถูกยับยั้งไว้ จากจุดนั้น คำพยากรณ์ของวิวรณ์บทที่เก้าจึงต่อเนื่องเข้าไปถึงบทที่สิบและประวัติศาสตร์ของกษัตริย์องค์ที่หนึ่งและองค์ที่สอง แล้วในบทที่สิบเอ็ด ความวิบัติประการที่สามก็มาถึงอย่างฉับพลัน กฎหมายวันอาทิตย์ ซึ่งเป็นเวลาที่เสียงร้องอันดังของกษัตริย์องค์ที่สามเริ่มต้นขึ้น บทที่เก้าเป็นกุญแจเรื่องอิสลามในการจัดระเบียบการขึ้นและการล่มสลายของอาณาจักรทั้งหลายตามที่ได้แสดงไว้ในดาเนียลและวิวรณ์

บทที่สิบและบทที่สิบเอ็ดชี้ให้เห็นประสบการณ์ของหญิงพรหมจารีที่มีปัญญานหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พันคน

บทที่เก้าชี้ให้เห็นสัญลักษณ์ที่สถาปนาในมิติกายนอก

และบทที่สิบกับบทที่สิบเอ็ดชี้ให้เห็นนิมิตภายในที่สัมพันธ์กับการติดตามพระเมษโปดกเข้าไปในอภิสุทธิสถาน

วิวรณ์บทที่สิบเปิดฉากด้วยพระคริสต์ในฐานะกษัตริย์ผู้ทรงฤทธิ์

ผู้เสด็จลงมาพร้อมกับหนังสือเล่มเล็กที่เปิดอยู่ เหตุการณ์นั้นสำเร็จครบถ้วนเมื่อวันที่ 11 สิงหาคม ค.ศ. 1840

ณ บทสรุปของคำพยากรณ์ในวิวรณ์บทที่เก้า ซึ่งระบุช่วงเวลาสามร้อยเก้าสิบเอ็ดปีและสิบห้าวัน

วิวรณ์บทที่สิบระบุประวัติศาสตร์ต่อเนื่องไปจนถึงเวลาที่ชาวสารูกทำให้ขมในท้องของยอห์นเมื่อวันที่ 22

ตุลาคม ค.ศ. 1844 ช่วงสี่ปีตั้งแต่ ค.ศ. 1840 ถึง ค.ศ. 1844

เริ่มต้นด้วยการมาถึงของกษัตริย์องค์ที่หนึ่งและสิ้นสุดลงด้วยการมาถึงของกษัตริย์องค์ที่สาม

สี่ปีดังกล่าวซึ่งตามมาภายหลังการสำเร็จครบถ้วนของวันที่ 11 สิงหาคม ค.ศ. 1840 นั้น

ได้รับการเป็นแบบอย่างโดยสี่ปีตั้งแต่วันที่ 27 กรกฎาคม ค.ศ. 1449 จนถึง ค.ศ. 1453 ณ

จุดเริ่มต้นของช่วงสามร้อยเก้าสิบเอ็ดปีและสิบห้าวัน

ช่วงเวลาสี่ปีทั้งสองนี้สอดคล้องกับสี่ปีแห่งการล้อมเมืองนิโคมีเดียตั้งแต่ ค.ศ. 1333 จนถึง ค.ศ. 1337

ในเชิงสัญลักษณ์ โรมันตะวันออกถูกอิสลามพิชิตสามครั้ง ครั้งแรกคือในการล้อมเมืองนี้เขียนใน ค.ศ. 1331

จากนั้นคือการล้อมเมืองนิโคมีเดียเป็นเวลาสี่ปีใน ค.ศ. 1337 และต่อมาคือการล้อมกรุงคอนสแตนติโนเปิลใน ค.ศ. 1453

ไดโอคลีเซียนได้แบ่งกรุงโรมออกเป็นตะวันออกและตะวันตกโดยชอบด้วยกฎหมายในปี 393 และคอนสแตนตินได้แบ่งกรุงโรมออกเป็นตะวันออกและตะวันตกในเชิงพยากรณ์ในปี 330 ในปี 395 เมื่อจักรพรรดิธีโอโดซิอุสที่ 1 สิ้นพระชนม์ จักรวรรดิได้ถูกแบ่งแยกอย่างเป็นทางการและการเมืองพระองค์ทรงยกมอดินแดนตะวันออกและตะวันตกแก่พระราชโอรสทั้งสองพระองค์ คริสตจักรคาทอลิกได้แบ่งออกเป็นตะวันออกและตะวันตกในปี 1054 ในเหตุการณ์ "ความแตกแยกครั้งใหญ่" การแบ่งแยกนั้นเป็นไปอย่างค่อยเป็นค่อยไป เช่นเดียวกับความเสื่อมสลายที่ตามมา และการแบ่งแยกนั้นยังคงดำรงอยู่ตราบนานทุกวันนี้ ภายในห้าสิบปีนับจากเวลานั้น คริสตจักรตะวันตกในกรุงโรมได้เริ่มต้นสงครามครูเสดต่อต้านอิสลามซึ่งกินเวลาราวสองร้อยปี โรมตะวันตกสิ้นสุดลงเมื่อสูญเสียจักรพรรดิองค์สุดท้ายในปี 476 โรมตะวันออกล่มสลายในปี 1453 โรมของสันตะปาปาล่มสลายในปี 1798 โรมนอภศาสนาได้แบ่งออกเป็นตะวันออกและตะวันตกในปี 393, 330 และ 395 โรมของสันตะปาปาได้แบ่งออกเป็นตะวันออกและตะวันตกในปี 1054 ชิสเตอร์ไวยาธีระบุว่า การขึ้นและการล่มสลายของอาณาจักรต่าง ๆ เป็นจุดอ้างอิงสำคัญประการหนึ่งในการศึกษาพระวาระของพระเจ้า

อาณาจักรทั้งหลายที่ถูกนำออกมาสู่ความสว่างแห่งประวัติศาสตร์จากวิวัฒนาการที่เก่า เสริมกำลังแก่ข้อโต้แย้งที่ว่า โรมคือผู้สถาปนาอิมิตัน ความเชื่อมโยงเชิงพยากรณ์ระหว่างอิสลามกับชนหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พัน เป็นหลักฐานว่าชาวสารแห่งเสียงร้องในเวลาเที่ยงคืน ซึ่งได้รับการเป็นแบบอย่างไว้โดยพระคริสต์เมื่อทรงขึ้นสู่กรุงเยรูซาเล็มนั้น ถูกแทนไว้ด้วยคำพยากรณ์เรื่องเวลาซึ่งเริ่มต้นขึ้นในสมัยแห่งวิบัติประการที่หนึ่ง ดำเนินต่อไปในส่วนที่สองของคำพยากรณ์ในวิบัติประการที่สอง และบรรลุความสำเร็จของมันในประวัติศาสตร์ สี่ปีที่ขบวนการมิลเลอร์ไรต์แห่งทูตสวรรค์องค์ที่หนึ่งและองค์ที่สองได้เริ่มต้นขึ้นพร้อมกับการสำเร็จตามของคำพยากรณ์เดียวกันนั้น คำพยากรณ์นั้นเริ่มต้นด้วยสัญลักษณ์แห่ง "สามสิบแปดและสองปี" (1299 และ 1301) ปี ซึ่งหมายถึงการรุ่งขึ้นของอิสลาม และสิ้นสุดลงด้วยสัญลักษณ์แห่ง "สามสิบแปดและสองปี" (1838 และ 1840) ซึ่งหมายถึงการรุ่งขึ้นของพวกมิลเลอร์ไรต์.

ในปี ค.ศ. 1844 เมื่อสิ้นสุดระยะเวลาสี่ปีของฝ่ายมิลเลอร์ไรต์ ซึ่งได้ถูกจำลองไว้โดยการล้อมระหว่างปี 1333 ถึง 1337 และ 1449 จนถึงกาลล้อมในปี 1453 เวลาพยากรณ์ก็จะต้องไม่นำมาประยุกต์ใช้อีกต่อไป การชูงัญสัญญาณของคนหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พันนั้นเชื่อมโยงโดยตรงกับคำพยากรณ์ที่ศาสนาอิสลามถูกชูขึ้น.

ยูดาห์เอ๋ย เจ้าเป็นผู้ที่พี่น้องของเจ้าจะสรรเสริญ มือของเจ้าจะอยู่ที่คอศัตรูของเจ้า บุตรทั้งหลายของบิดาเจ้าจะกราบลงต่อหน้าเจ้า ยูดาห์เป็นลูกสิงห์ จากเหยื่อ บุตรเอ๋ย เจ้าได้ขึ้นมาแล้ว เขาหมอบลง เขาอนนหมอบดังสิงห์ และดุจสิงห์แก่ ใครเล่าจะปลุกเขาให้ลุกขึ้นได้? คทาจะไม่พรากไปจากยูดาห์ หรือผู้ทรงบัญญัติจากระหว่างเท้าของเขา จนกว่าชิโลห์จะมา และชนชาติทั้งหลายจะมาชุมนุมกันต่อท่าน เขาผูกลูกหลานของตนไว้กับเถาองุ่น และลูกหลานตัวเมียของตนไว้กับเถาองุ่นขึ้นดี เขาชักเสื้อผ้าของตนในเหล้าองุ่น และอาภรณ์ของตนในโลหิตแห่งองุ่น นัยน์ตาของเขาจะแดงด้วยเหล้าองุ่น และฟันของเขาขาวด้วยน่านม ปฐมกาล 49:8-12.

คนหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พันสะท้อนพระลักษณะของพระคริสต์ได้อย่างสมบูรณ์แบบ และพระคริสต์นั้น ท่ามกลางภาพแทนเชิงสัญลักษณ์อื่น ๆ ทรงเป็น "เถาองุ่นอันทรงเลือกสรร" ส่วนอิชมาเอลถูกระบุว่าเป็นคน "ปาเถื่อน" ใน ปฐมกาล 16:12

และเขาจะเป็นคนดูลาเถื่อน มือของเขาจะต่อสู้อยู่กับทุกคน และมือของทุกคนจะต่อสู้กับเขา และเขาจะอาศัยอยู่ต่อหน้าพี่น้องทั้งสี่ของเขา

คำที่แปลว่า “ปา” นั้นหมายถึงลาปาอาหรับ

ตัวแทนของพระคริสต์ในยุคสุดท้ายอยู่บนข่าวสารของลาปาอาหรับ

ลาที่พระคริสต์ทรงชี้เสด็จเข้าสู่กรุงเยรูซาเล็ม ลาที่ในที่สุดก็พุดขึ้นหลังจากบalaอัมตีมันเป็นครั้งที่สาม ข่าวสารที่เสริมกำลังแก่ข่าวสารของทูตองค์แรกในปี 1840 ไม่ได้มองเห็นคำพยากรณ์หนึ่งร้อยห้าสิบปีที่เกี่ยวข้องและสำคัญยิ่งในประวัติศาสตร์เชิงพยากรณ์เดียวกันนั้นเองซึ่งเป็นที่ตั้งของข่าวสารที่เสริมกำลังแก่ขบวนการนั้น พวกเขาไม่ได้มองเห็นช่วงเวลาสี่ปีสองช่วงในคำพยากรณ์เรื่องเวลาเดียวกันนั้น

ซึ่งเป็นแบบอย่างของประวัติศาสตร์ตั้งแต่ปี 1840 จนถึง 1844 ขณะนี้

สิ่งแห่งเผ่ายูดาห์กำลังทรงเปิดเผยความสว่างจาก “วิถีโบราณ” ซึ่งไม่เคยมีผู้ใดเห็นมาก่อน

และเป็นความสว่างที่สอดคล้องกับความสว่างซึ่งได้เปิดออกมาตั้งแต่วันที่ 31 ธันวาคม 2023

ความสว่างนี้ขจัดความสงสัยทั้งสี่ว่าเป็นอิสลามหรือไม่ที่โจมตีแนชวิลล์ มันส่องให้เห็นสัญลักษณ์ของโรม

จึงกลายเป็นถ้อยแถลงโอเมกาต่อข้อโต้แย้งอัลฟาในปี 2024 เกี่ยวกับโจรของชนชาติของเจ้า และยังเป็นสัญลักษณ์โอเมกาของข้อโต้แย้งเกี่ยวกับสัญลักษณ์เดียวกันนั้นเองในประวัติศาสตร์ของมิลเลไร์ด้วย

มันชี้ให้เห็นว่า อิสลามในคำพยากรณ์เรื่องเวลาแห่งวิวัฒนาการที่เก่า

เป็นข่าวสารภายนอกในระหว่างประวัติศาสตร์ภายในของเวลาการประทับตราของคนหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พัน

เราได้สั่งสอนข้อเท็จจริงนี้มาระยะหนึ่งแล้ว

แต่บัดนี้สามารถสาธิตได้บนเส้นเดียวซึ่งเริ่มต้นในวิวัฒนาการที่เก่าและสิ้นสุดในวิวัฒนาการที่สิบเอ็ด

ช่วงเวลาสี่ปีช่วงที่สามซึ่งเชื่อมโยงกับคำพยากรณ์เรื่องเวลาของอิสลามที่สำเร็จแล้วตั้งแต่ปี 1840 จนถึง 1844

เป็นภาพประกอบของเวลาการประทับตราของคนหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พัน

โดยแผ่นดินไหวใหญ่แห่งวิวัฒนาการที่สิบเอ็ด คนหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พันถูกยกขึ้นเป็นองค์สำคัญ

ในเอเสเคียลบทที่สามสิบเจ็ด การทรงยกประชากรของพระเจ้าขึ้นเป็นกองทัพนั้นเป็นกระบวนการสองชั้น

ซึ่งได้ถูกทำให้เป็นแบบล่วงหน้าไว้แล้วโดยการทรงสร้างอาดัม ประการแรก อาดัมถูกทรงปั้นขึ้นจากดินเหนียว จากนั้นพระคริสต์ทรงระบายลมหายใจแห่งชีวิตเข้าในเขา ในเอเสเคียล

คำพยากรณ์ครั้งแรกก่อร่างศพทั้งหลายขึ้น แต่พวกเขายังคงตายอยู่ จากนั้นลมทั้งสี่ก็ถูกเป่าลงบนศพเหล่านั้น และพวกเขาก็ลุกขึ้นเป็นกองทัพใหญ่ยิ่ง จำนวนสามสิบแปดและสี่สิบเป็นภาพแทนของสองชั้นตอนนั้น

เราจะกล่าวถึงสิ่งเหล่านี้ต่อไปในบทความถัดไป

ภายหลังเหตุการณ์นั้น ก็มีเทศกาลหนึ่งของพวกยิว และพระเยซูเสด็จขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม

ที่กรุงเยรูซาเล็มตรงประตูแกะมีสระน้ำแห่งหนึ่ง ซึ่งในภาษาฮีบรูเรียกว่า เบธesda มีเฉลียงห้าหลัง

ใต้เฉลียงเหล่านั้นมีคนเจ็บป่วยเป็นอันมากนอนอยู่ ทั้งคนตาบอด คนง่อย คนเหี่ยวแห้ง

คอยการเคลื่อนไหวของน้ำ เพราะในบางฤดูทูตสวรรค์องค์หนึ่งจะลงมายังสระและทำให้น้ำให้ปั่นป่วน ดังนั้น

ผู้ใดลงไปก่อนเป็นคนแรกภายหลังที่น้ำปั่นป่วนแล้ว ก็จะหายจากโรคใด ๆ ที่ตนเป็นอยู่

และมีชายคนหนึ่งอยู่ที่นั่นซึ่งเป็นโรคมาแล้วถึงสามสิบแปดปี เมื่อพระเยซูทอดพระเนตรเห็นเขานอนอยู่

และทรงทราบว่าเขาเป็นเช่นนั้นมาช้านานแล้ว จึงตรัสกับเขาว่า “ท่านอยากหายเป็นปกติหรือไม่”

คนเจ็บนั้นทูลตอบพระองค์ว่า “ท่านเจ้าข้า ข้าพเจ้าไม่มีผู้ใดจะพาข้าพเจ้าลงไปสระเมื่อน้ำปั่นป่วน

แต่ในขณะที่ข้าพเจ้ากำลังไปนั้น คนอื่นก็ลงไปก่อนข้าพเจ้า” พระเยซูตรัสกับเขาว่า “จงลุกขึ้น

ยกแคร่ของท่าน แล้วเดินไปเถิด” ทันใดนั้น ชายคนนั้นก็หายเป็นปกติ และยกแคร่ของตนเดินไป

และวันนั้นเป็นวันสะบาโต ยอห์น 5:1-9

บัดนี้จงลุกขึ้นเถิด เรากล่าว และข้ามลำธารเศเรตไป และเราทั้งหลายก็ได้ข้ามลำธารเศเรตไป

และช่วงเวลาที่เรากำลังเดินทางจากคาเดชบารเนีย จนกระทั่งเราข้ามลำธารเศเรตนั้น

เป็นเวลาสามสิบแปดปี จนกระทั่งชั่วอายุ คือบรรดาชายฉกรรจ์สำหรับการสงคราม
ได้สูญสิ้นไปจากท่ามกลางค่าย ตามที่พระยาหิเวห์ทรงปฏิญาณไว้แก่เขาทั้งหลาย เฉลยธรรมบัญญัติ
2:13, 14